

Република Србија
Прекршајни апелациони суд
Одељење у Крагујевцу
I-103 Прж 8052/25
26.06.2025. године
Београд

ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, Одељење у Крагујевцу, у већу састављеном од судија: Бранке Митровић, председника већа, Вере Миликић и Малине Симић Поповић, чланова већа, са судским саветником Радмилом Петковић, као записничарем, у прекршајном предмету против окривљеног А.А. Из ..., због прекршаја из члана 270 у вези члана 265 став 1 тачка 2 Царинског закона, одлучујући по жалби подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка, Министарства финансија Републике Србије, Управе Царина, Царинарнице Краљево, која је изјављена на пресуду Прекршајног суда у Новом Пазару 9 Пр. 5799/24 од 04.03.2025. године, на основу члана 100 став 3, члана 102 став 2, члана 155, члана 270 и члана 275 Закона о прекршајима („Сл. Гласник РС“, бр. 65/13, 13/16, 98/16 - Одлука УС, 91/19, 91/19 – др. Закон и 112/22 - Одлука УС), на нејавној седници већа одржаној дана 26.06.2025. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ жалба подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка, Министарства финансија Републике Србије, Управе Царина, Царинарнице Краљево, УКИДА СЕ пресуда Прекршајног суда у Новом Пазару 9 Пр. 5799/24 од 04.03.2025. године и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Новом Пазару 9 Пр. 5799/24 од 04.03.2025. године, окривљени АА из ..., оглашен је одговорним за прекршај из члана 270 у вези члана 265 став 1 тачка 2 Царинског закона, ближе описан у ставу I изреке пресуде, за који је осуђен на плаћање новчане казне у износу од 30.000,00 динара. У ставу II изреке одлучено је да ће се путничко возило марке “RENAULT MENAGE 1.5 DCI”, регистарских ознака ..., земља порекла Црна Гора, бр. Шасије ..., кључеви од путничког возила, саобраћајна дозвола број ..., регистарских ознака ..., резервни точак са гумом, дизалица и кључ за одвијање шрафова на точку, по правноснажности пресуде, вратити АА. Ставом III изреке пресуде одлучено је да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава Прекршајног суда у Новом Пазару, сходно одредби члана 145 Закона о прекршајима.

Против првостепене пресуде, жалбу је благовремено изјавио подносилац захтева за покретање прекршајног поступка због одлуке о санкцији из члана 267 став 1

и 2 Закона о прекршајима и због одлуке о заштитној мери из члана 267 став 1 тачка 3 Закона о прекршајима. Наводе да је суд донео правилну одлуку којом је АА огласио одговорним због прекршаја из члана 270 у вези члана 265 став 1 тачка 2 Царинског закона, јер је исти поступио противно одредби члана 12 Царинског закона. Међутим, подносилац захтева за покретање прекршајног поступка је мишљења да је окривљеном изречена новчана казна у много мањем износу него што је законодавац прописао, као и да је погрешна одлука суда којим предмет извршења прекршаја враћа окривљеном. У образложењу пресуде, првостепени суд наводи да је приликом одмеравања висине казне имао у виду околности из члана 42 Закона о прекршајима, наводећи околности које је имао у виду на страни окривљеног, одсуство отежавајућих околности, те је нашао да ће се у конкретном случају и новчаном казном у износу од 30.000,00 динара постићи циљеви генералне и специјалне превенције. Међутим, жалилац сматра да околности које суд наводи не пружају основ за примену одредби члана 43 став 1 тачка 1 Закона о прекршајима, већ околности које евентуално могу бити од утицаја на висину законом прописане казне. У погледу враћања аутомобила окривљеном, суд је навео да је окривљени био дубоко убеђен да поступа у складу са прописима због поседовања пуномоћја, те да се ради о лицу чија је егзистенција угрожена, за шта је бранилац доставио доказ суду, као и да возило није у његовој својини, те да би поред новчане казне било несразмерно истом одузимати и предмет прекршаја. У погледу ове одлуке истучу да је неспорно да окривљени није на прописан начин пријавио возило којим је покушао да напусти територију Републике Србије, а имајући у виду одредбе члана 265 став 1 тачка 2 Царинског закона, те одредбе члана 265 став 2 Царинског закона, сматрају да је одлука првостепеног суда у погледу изречених санкција, односно одлуке да се роба која је предмет прекршаја врати окривљеном погрешна, те предлажу да другостепени суд преиначи ожалбену пресуду у правцу жалбених навода, те окривљеном изрекне одговарајуће санкције.

Решавајући о жалби подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка, Прекршајни апелациони суд је размотрио исту, ожалбену пресуду и све списе предмета ове прекршајне ствари, па је нашао да ваља одлучити као у изреци овог решења.

Овај Суд је испитао ожалбену пресуду у смислу члана 272 Закона о прекршајима, па је нашао да је ожалбена пресуда захваћена битним повредама одредаба прекршајног поступка из члана 264 став 2 тачке 2 и 3 Закона о прекршајима, на које се жалбом основано указује.

Наиме, жалбеним наводима подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка се правилно указује да првостепени суд не даје јасне разлоге своје одлуке, а у погледу изречених прекршајних санкција, а да су дати разлози у знатној мери противречни и контрадикторни. Такође, имајући у виду да је првостепени суд окривљеног осудио на новчану казну у износу од 20.000,00 динара, а да у образложењу побијане пресуде наводи да је окривљеном применом члана 43 став 1 тачка 1 Закона о прекршајима изречена казна у износу од 30.000,00 динара, то је образложење противречно изреци првостепене пресуде, те се одлука у погледу изречене новчане казне не може са сигурношћу ни испитати.

Надаље, изреком првостепене пресуде окривљени је оглашен одговорним за прекршај из члана 270 у вези члана 265 став 1 тачка 2 Царинског закона, док је у образложењу првостепене одлуке цитирана одредба члана 265 став 1 тачка 1 Царинског закона којом је прописано да ће се новчаном казном од једноструког до четвороструког износа вредности робе која је предмет прекршаја казнити физичко

лице које не пријави робу коју не уноси или износи из царинског подручја Републике Србије (члан 12 став 1 и став 2 истог Закона).

Имајући у виду да је прекршај извршен дана 23.09.2024. године, то се у конкретном случају ради о примени Царинског закона који је важио у време извршења прекршаја (“Сл.Гласник РС” број 95/2018, 91/2019-др. Закон, 144/2020, 118/2021 и 138/2022), а у заглављу првостепене пресуде наведено је да је примењен Царински закон (“Сл. Гласник РС” број 18/2010, 111/12, 29/15 и 108/16).

Чланом 270 Царинског закона („Сл. Гласник РС“, бр. 95/2018, 91/2019 – др. Закон, 144/2020, 118/2021 и 138/2022), прописано је да правно лице, предузетник, физичко лице и одговорно лице у правном лицу, код којег се у државини затекне роба, односно које купи, прода, преда другом, прими на поклон, прикрије, прими на чување или превоз, користи или прими по било ком основу робу за коју зна или за коју је, имајући у виду дате околности, морао знати да је предмет прекршаја из члана 265 – 269 овог Закона, свако од њих казниће се казном која је прописана за тај прекршај.

Чланом 265 став 1 тачка 2 Царинског закона, прописано је да ће се новчаном казном од једноструког до петоструког износа вредности робе, која је предмет прекршаја, казнити правно лице, предузетник и физичко лице, а новчаном казном у износу од 20.000,00 до 150.000,00 динара одговорно лице у правом лицу, ако не пријави на прописан начин робу коју уноси у или износи из царинског подручја Републике Србије (члан 12 став 1, члан 112, 115 и 227, члан 232 став 3 и члан 234).

Дакле, првостепени суд је изреком првостепене пресуде окривљеног огласио одговорним за прекршај из члана 270 у вези члана 265 став 1 тачка 2 Царинског закона и то оног који је важио у време извршења прекршаја, док у образложењу своје одлуке цитира одредбе раније важећег Царинског закона, што је опет контрадикторно са изреком првостепене пресуде посебно имајући у виду да је и санкција према одредби члана 265 став 1 тачка 2 различита у односу на одредбу члана 265 став 1 тачка 1 раније важећег Царинског закона.

Што се тиче самог чињеничног стања, по оцени овог Суда оно је правилно утврђено, што се и жалбеним наводима подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка не спори, имајући у виду и да је окривљени признао прекршај за који се терети наводећи у својој одбрани разлоге односно околности под којима је дошло до прекршаја, и предлажући да се казни што блажом санкцијом, а да му се возило које је привремено одузето врати. Првостепени суд је на основу правилне оцене изведених доказа односно одбране окривљеног, садржине записника о откривеном прекршају Министарства финансија РС, Царинарнице Краљево, Царинске испоставе Шпиљани 05/06 број 282 од 23.09.2024. године, записника о утврђеном чињеничном стању Министарства финансија РС, Царинарница Краљево, Царинска испоставе Шпиљани 05/06 број 288 од 23.09.2024. године, записника о личном претресу путника у смислу члана 41 Закона о царинској служби Министарства финансија РС, Царинарница Краљево, Царинска испостава Шпиљани 05/06 број 284 и 05/06 број 286, оба од 23.09.2024. године, увида у потврду Министарства финансија РС, Царинарнице Краљево, Царинске испоставе Шпиљани 05/06 број 287 од 23.09.2024. године, службену белешку Министарства финансија РС, Царинарнице Краљево, Царинска испостава Шпиљани 05/06 Д288/1 од 23.09.2024. године, службену белешку МУП-а РС, Дирекције полиције, Управе граничне полиције, Регионални центар граничне полиције према Црној Гори – станица граничне полиције Мехов крш, ГП Шпиљани 03.5.10.8 број 3456/24 од 23.09.2024. године, увидом у личне карте окривљеног АА и његове супруге

ББ, саобраћајне дозволе и пуномоћја датог од стране ВВ којим је овластила окривљеног АА и ББ да могу користити и управљати предметним возилом како у Црној Гори тако и ван граница Црне Горе, а које је оверено код нотара, те записника о утврђивању царинске вредности робе број 108/24 од 02.10.2024. године, по оцени овог Суда у току првостепеног поступка је неспорно утврђено да је окривљени у време, на месту и на начин ближе описан у чињеничном опису прекршаја у изреци побијане пресуде учинио прекршај из члана 270 у вези члана 265 став 1 тачка 2 Царинског закона.

Међутим, у погледу разлога за изрицање новчане казне, као и у погледу одлучних чињеница које су определиле суд за ублажење новчане казне сходно одредби члана 43 став 1 тачка 1 Закона о прекршајима, првостепена одлука је захваћена битним повредама одредаба прекршајног поступка из члана 264 став 2 тачке 3 и 4, а на које се и жалбеним наводима основано указује, те је првостепена пресуда морала бити укинута.

Што се тиче примене одредбе члана 271 Царинског закона, а у конкретном случају одлуке првостепеног суда да предметно возило марке “RENAULT MEGANE” (првостепени суд у пресуди погрешно наводи тип возила MENAGE) 1.5 DCI регистарских ознака ... са припадајућим кључевима , саобраћајном дозволом резервним точком , дизалицом и кључем за одвијање шрафова на точку, врати окривљеном, стоји чињеница на коју се у жалби подносиоца захтева основано указује, да је сходно одредби члана 271 став 1 Царинског закона, предвиђено обавезно изрицање заштитне мере одузимања робе која је предмет прекршаја из члана 265 Царинског закона, а одредбом члана 271 став 2 истог Закона, да ће се роба из става 1 овог члана одузети и ако није у својини учиниоца прекршаја. Такође и одредбом члана 54 став 1 Закона о прекршајима, прописано је да предмети који су употребљени или су били намењени за извршење прекршаја или који су настали извршењем прекршаја могу се одузети од учиниоца прекршаја.

Међутим, правилно је првостепени суд приликом доношења побијане пресуде ценио одлуке Европског суда за људска права, који је стао на становиште да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине и да нико не може бити лишен своје имовине осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општем начелу међународног права, које је заштићено чланом 1 Протокола 1 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, а што произилази из одлука Уставног суда Републике Србије, донетих у складу са одлукама Европског суда за људска права, које се односе на сличне ситуације.

Наиме, у конкретном случају, првостепени суд је у складу са гаранцијама права на правично суђење, зајемчено чланом 32 став 1 Устава, ценио значај и утицај чињенице да је предметно возило које је предмет прекршаја законитог порекла, да је регистровано на лице које нема држављанство Републике Србије, односно, држављанин је Црне Горе, а ради се о његовој свастиси, рођеној сестри његове супруге, ББ, која се том приликом налазила у возилу окривљеног, при чему је суд имао у виду степен одговорности окривљеног који није био свестан могућности наступања забрањене последице, иако је то могао бити према околностима случаја, при чему је окривљени веровао да возилом може да управља на основу овлашћења, односно пуномоћја датог од стране ВВ, његове свастике, а које је оверено пред јавним бележником – нотаром у Црној Гори, у Подгорици, број Ов. 16645/2024, а којим пуномоћјем давалац пуномоћја ВВ опуномоћује АА и ББ да њено возило марке

“RENAULT MEGANE 1.5 DCI”, регистарских ознака ..., бр. Шасије ...а, могу користити, управљати како у земљи тако и ван граница Црне Горе у иностранству. Суд је имао у виду и да је окривљени расељено лице, односно да је држављанин Републике Србије са путном исправом, односно личном картом издатом од стране ПУ Пећ, са местом боравка у Крагујевцу, да се ради о лицу које није прекршајно кажњавано, да приликом личног претреса путника ни код окривљеног нити код његове супруге није пронађена ниједна врста стране валуте, да се не ради о власнику предметног возила, већ о возилу за које је окривљени веровао да може да управља, односно да уђе и изађе возилом са територије Републике Србије на основу датог пуномоћја.

Имајући у виду напред наведено, произилази да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде дао прихватљиво образложење, због чега изрицање заштитне мере у конкретном случају не би било у складу са чланом 1 Протокола 1 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, као и одредбама члана 5 став 2 и члан 51 став 1 Закона о прекршајима, којима је прописана сврха изрицања санкције и заштитне мере, на шта упућује и одлука Европског суда за људска права *Yaулalи* против Србије (број 15887/15 од 17.09.2024. године).

Наиме, одредбом члана 5 став 2 Закона о прекршајима је прописано да је сврха прописивања, изрицање и примене прекршајних санкција да грађани поштују правни систем и да се убудуће не чине прекршаји, док је чланом 51 став 1 истог Закона, прописано да у оквиру опште сврхе прекршајних санкција (члан 5 став 2), сврха примене заштитне мере је да отклони услове који омогућавају или подстичу учиниоца на извршење новог прекршаја.

У одлуци Уставног суда Србије Уж-367/2016 од 07.06.2018. године је указано да сагласно пракси Европског суда за људска права, до дозвољеног одузимања права својине може доћи под кумулативно испуњеним условима и то под 1. Да је такво одузимање прописано законом, 2. Да постоји оправдани и неопходни јавни интерес за одузимање права својине и под 3. Да је приликом одузимања права својине успостављена правична равнотежа између јавног интереса и интереса појединца чија се својна одузима.

Овај Суд налази да су образложењу побијане пресуде дати неопходни разлози о испуњености ових услова, а такође и трећег услова, односно да је неизрицањем прописане заштитне мере одузимања предметног возила успостављена правична равнотежа између јавног интереса и интереса окривљеног, што је у складу са судском праксом Европског суда за људска права, према којој пракси, правична равнотежа односно потребна сразмерност између јавног интереса и интереса појединца неће бити постигнута уколико је неко лице сносило појединачан и прекомеран терет, као и да би мешање у мирно уживање имовине било сразмерно, треба да одговара озбиљности повреде, а санкција тежини учињеног казненог дела и последици које оно производи, као и о томе да ли је извршење казненог дела настала икаква штета за државу.

У конкретном случају, порекло предметног возила није незаконито, власник је свастика окривљеног, која има пребивалиште у Црној Гори, окривљени је истим управљао на основу пуномоћја датог од стране власнице возила, које је оверено код јавног бележника у Црној Гори, дакле, ради се о законитом пореклу возила, односно ништа не указује да би надлежни органи одузимање предметног возила настојали да спрече било какве незаконите активности (прање новца, трговина наротицима, утаја пореза и слично), већ да је једини пропуст окривљеног то што је управљао возилом страних регистарских ознака, а исто није на прописан начин пријавио приликом

изношења са царинског подручја Републике Србије, верујући да са пуномоћјем може да управља возилом и у – и из Црне Горе, односно Србије.

Првостепени суд се позива на сразмерност између јавног интереса и интереса појединца односно на то да сразмера неће бити постигнута уколико је неко лице сносило прекомеран терет тако што се суд меша у мирно уживање његове имовине. С тим у вези треба имати у виду да је интенција одлука Европског суда за људска права да се окривљени за учињени прекршај односно казнено дело казни одговарајућом санкцијом, у конкретном случају прописаном новчаном казном, а и да постоји сразмера између казне и мешања у мирно уживање имовине. Што значи да такве сразмере нема и када се окривљеном изрекне новчана казна у незнатном или врло малом износу, а са друге стране му се одузима имовина било да се ради о ефективном страном новцу, било пак о покретним добрима. С тим у вези првостепени суд треба да да и јасне разлоге због чега је сматрао да окривљеном треба ублажити новчану казну, обзиром да је прописана казна од једноструке до петроструке вредности робе, а која у конкретном случају процењена на износ од 208.799,98 динара, односно да да јасне разлоге који су га определили да примени одредбе члана 43 став 1 тачка 1 Закона о прекршајима.

Са изложеног, а на основу члана 275 Закона о прекршајима, одлучено је као у изреци овог решења.

Првостепеном суду се налаже да у поновном поступку отклони битне повреде одредаба прекршајног поступка на које је указано овим решењем, да поново цени изведене доказе, оцени потребу за извођењем и других доказа, те да донесе нову одлуку за коју ће у образложењу дати јасне и на закону засноване разлоге.

Решено у Прекршајном апелационом суду, Одељењу у Крагујевцу, под бројем I-103 Прж 8052/25, дана 26.06.2025. године.

Р.А.

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Бранка Митровић**

Д-на: Одлуку са списима предмета доставити
Прекршајном суду у Новом Пазару